

Den lille hjælper.

Ind imellem havde Anna kusinens lille purk Peter på et længere ferieophold. Han var vant til at komme på besøg hos moster som han kaldte hende og de to hyggede sig gevaldig. Han var ikke mere end en fem/seks år, men var lige så begejstret som hun var for de kære dyr på bedriften.

Han var med til at smugle nyklækkede kyllinger ind under den spraglede høne, og en af denne hønes kyllinger gik hen og blev hans udkårne. Det lille kræ fandt sig troligt i at han vandrede rundt på bedriften med den under armen, og som udvokset høne var den altid klar til at fortære en nyopgravet regnorm som han serverede for den. Når det var godt vejr så man kunne spise på terrassen, sad det efterhånden store kræ under drengens stol og var klar til at få en bid mad fra bordet. Det var blevet en tam høne som fik det storslåede navn "Gunner". Den fik mange kærlige strøg og kvitterede med uforbeholdent følgeskab når drengen strejfede rundt derude.

Engang da Peter havde været omkring tre år havde han hjulpet Anna med at grave i haven og hver gang de stødte på en lille eller stor regnorm, var han travlt beskæftiget med at flytte rundt på disse orme med sin lille skovl og spand, de skulle jo nødig komme på tværs af den store spade. På sine små ben stavrede han hen over den tunge og ujævne jord og bragte alverdens orme i sikkerhed.

Den sommer stavrede han også på sine små ben rundt i grøntsagsbedet og fandt hurtigt frem til sukkerærterne. Det var lige noget for ham, han stod nærmest med hænderne på ryggen eller med spand og skovl i hænderne og så var jo kun munden fri, men da den var i samme højde som sukkerærterne, var det jo intet problem at plukke disse direkte med munden, og de var ham vel undt. Han var en stor lille hjælper, der fik oceaner af tid til at gå med at vande alle bedene med sin lille vandkande.

Engang havde en solsort forvildet sig ind under nettet, der var lagt ud over jordbærrene. Det lille kræ kunne ikke selv komme fri, men knap nok havde Anna opdaget det før lille Peter var kravlet ind under nettet for at hjælpe fuglen. Sammen fik de viklet alt og alle fri igen og sad så og nød et par gode bær der midt i det grønne.

Engang da Peters mor havde afleveret ham hos Anna, fik hun en stor buket blomster med ind til hjemmet i byen. Peter havde opfattet at de to kvinder var meget glade for blomster, så mens de to damer snakkede gik han på opdagelse i blomsterbedene, og han havde så fået plukket en hel spand med blomsterhoveder som han strøede ud i hønsegården. Hønsene var da bestemt også glade over at have fået så mange morgenfruer at boltre sig med. Til Anna havde han også plukket en fin stor buket, heldigvis var der lidt stilk ved, så de kunne i det mindste sættes i vase. Der var jo intet at udsætte på det, for han gjorde jo kun som den voksne også havde gjort. Efterfølgende gik de to en tur i haven og fik en lille snak om at det var i orden at plukke et par blomster til stuens vase, og så glæde sig over hvor flotte de stod ude i bedet, hvor de følte sig bedst tilpas. Det var vist nok også i den forbindelse at de to

havde strejft H.C. Andersens eventyr om "grantræet "og" Ida med blomsterne", men i en mere spiselig børneudgave.

Anna havde fået anskaffet sig en lille cykel med støttehjul til drengen. Sådan kørte han lidt rundt på fliserne. Allerede dagen efter kom hjulene af, et kosteskæft bagi, og så gik det derudad. Der gik ikke mange timer, så kunne kosteskæftet også undværes og han kørte slalom mellem grøntsagsrækkerne. Det var dengang Anna havde morgenfruer og tagetes ved alle rækkerne, og det var som regel kun dem der røg sig en tur i slalomkørslen. Det var til at leve med.

Værre var det den dag han iført Annas store arbejdshandsker uanfægtet kom gående med en død rotte. Den havde ligget ude ved Gunner og de andre høns i hønsegården. Han insisterede på at dyret skulle måles med målebånd fra snude til halespids, og så måtte Anna forevige dyret inklusive finderen, så billedet kunne fremvises og kommenteres ved næste julekomsammen. Anna måtte nødtvungent give sig, men var ikke synderlig stolt over fundet i modsætning til Peter. Det var altså også et ualmindeligt stort eksemplar af en race som Anna havde ret så entydige følelser for. Der blev opsat fælde og vasket hænder til den store guldmedalje og så blev det tema skrinlagt. Men billedet lever endnu i bedste velgående.

Med til historien hører måske at Peter som 16-årig tog jagttegn og har siden hen skudt på såvel rotter og vist nok også på stære.

Det var straks en mere hyggelig historie dengang han ivrigt deltog i at lave indhegning og hytte til fåret. Af gamle plader, træerødder og stolper og bevæbnet med hammer og søm fik han egenhændigt tømret et værested til det lille kræ. Han har vel været omkring seks år og han syntes det var sjovt at sidde der i skuret sammen med det lille lam. Det lille lam blev til et stort får og blev udstyret med hjemmelavet grime og så måtte det agere hest for den lille rytter. Til andre tider måtte fåret agere tilskuer når han spillede fodbold med Anna. Æbletræerne havde en passende afstand til at kunne agere mål. Her fik de mange gode træningstimer sammen. Når vejret ikke var til udendørs fodbold, så kunne man spille i bryggerset. Rummet havde nemlig to døre lige over for hinanden med 4 meters afstand, så dørene udgjorde det for to små mål. Her spillede de med en tennisbold. De konkurrerede bravt der mellem dørstolperne. Det var nu også en god måde at lære at takle nederlag, det måtte jo læres i tide. Når den ene dør til køkkenet var åben kunne bolden, når den røg i mål, komme på afveje og snitte en stol og i værste tilfælde en urtepotte i vinduet. Det var til at leve med.

Peter havde også sin kanin "Sofus" med inde fra byen. Det var sådan en sort langøret stor pelsklump. Den boede i et fint stort kaninbur, og blev hver dag behørig fodret med mælkebøtter og andet godt fra haven. Så havde Peter sele til den og gik tur med den som vi andre går tur med hunden.

Peter havde også sit helt eget klatretræ i haven og der kunne han næsten sidde oppe i kronen og være helt og aldeles borte mente han. Det var egentlig helt sjovt for dem begge at følge træets vækst, for da han var vokset fra at klatre i træer, var der blevet

placeret et foderbræt der hvor han som mindre satte sin fod i en stammeforgrening for at komme op i træet.

Der kom jo også den tid, hvor Peter lærte at køre den lille Ferguson. Han var meget forsigtig og blev hurtig god til at manøvrere med både almindelig vogn og JF-vogn i særdeleshed baglæns. Anna kunne godt indimellem misunde ham denne kunnen, for en vogn med fire genstridige hjul var aldrig blevet hendes spidskompetance. Ligeledes brugte han megen tid på at skille og samle gamle ure, radioer og andet grej, han kunne altid finde stumper og stykker til sine nyskabelser i den store lade.

Noget af det bedste han vidste, var dog at få lov til at stå ved komfuret og trylle. Han skubbede en stol hen foran komfuret, iførte sig sol eller sikkerhedsbriller, forklæde og handsker, så kunne der blive lavet mad og rørt i alle gryder og pander. Denne interesse holdt ved og nu som voksen er han ferm til alskens madlavning og ved at blive suveræn i bagefaget.

Hans far har også hænderne skruet godt på så han har nok arvet generne derfra. Peter lærte "by doing" af faren. Da de renoverede deres hus i byen havde faderen en rigtig god lille hjælper i Peter. Når Anna kom på besøg i håndværkertilbudet af et hus, var Peter altid i færd med at slibe noget træ eller udforme en træting af en slags med hammer og stemmejern, hvis ikke han sad i sin lille lænestol og opmærksomt fulgte med i faderens arbejde.

Og så havde Peter en altoverskyggende interesse for biler. Det kunne sagtens hænde at en hel kasse af slagsen enkeltvis blev motioneret rundt i hele boligen for så på minutiøs vis at blive parkeret i køkkenet. Han kendte ikke til at kede sig.